

RENÉ MELICHAR

K ČEMU ŽENY MAJÍ MUŽE

NAKLADATELSTVÍ BRÁNA

RENÉ MELICHAR

K ČEMU ŽENY
MAJÍ MUŽE

NAKLADATELSTVÍ BRÁNA

© René Melichar, 2014

© Nakladatelství BRÁNA, 2014

ISBN 978-80-7243-720-7

Od zítra hubnu

Je šest ráno.

Stojím a koukám na něj jak katolík na prezervativ.

Divnej tlustej chlap na mě civí a vystrkuje před sebe svůj odpornej ohromnej pupek.

Fuj, to je děs...

Skoro se ho bojím a nechápavě ho pozoruju. Zdá se mi to, nebo ne?

Jsem tlustej. Koukám na sebe do zrcadla a je mi ze mě špatně.

Od zítra hubnu a hotovo!

Chce to pevnou vůli, nežrat a sem tam sebou pohnout. Ne, sport hned takhle na začátek, to bych si mohl ublížit. To se musí pozvolna, aby si člověk nepřivodil nějakou újmu.

Znám to velmi dobře...

Jako malé dítě jsem rozhodně dělal rodičům radost tím, jak hezky papám. Obzvlášť mi chutnalo u babičky. Jejím proslaveným škubánkům nebo rozvařeným houskovým knedlíkům (bylo jedno jestli jste si nandali jeden nebo čtyři, ono to nějak nešlo poznat) se prostě nedalo odolat...

A tak jsem ve svých šesti letech skončil na obezitologii, kde mi nějaký velmi tlustý pán nadával do buřtíků a říkal slova jako „nežer“ a „jsi tlustoch“...

Naposled se dneska najím a hned zítra ráno na to hubnutí vlítnu.

Je šest ráno, druhý den.

Stejně nechutný jako včera. Zírám na bezmála metrák a půl sádla a je mi ze mě zle.

Od zítra hubnu a hotovo!

Ale už dneska si udělám „fóra“ a zajdu si do bazénu zaplavat. To zase není taková námaha jako třeba běhání a hlavně mě nadnáší voda...

Měli zavřeno. Sanitární den.

Je deset ráno o týden později.

Někde jsem se dočetl, že málo spánku způsobuje obezitu. Nebo tak nějak jsem to pochopil.

Spím tedy déle, ale ranní hygiena u zrcadla mi nepřináší kýženou úlevu způsobenou ztrátou kilogramů. Koukám na sebe a vůbec se mi to nelíbí. Tu kachnu s patnácti jsem neměl jíst.

Od zítra hubnu a hotovo!

Je ráno. Přemýšlím. Proč nehubnu?

Jím pravidelně, protože mám pořád hlad.

Téměř se hýbu, někdy dokonce popoběhnu na autobus.

Hodně spím, protože jsem líný vstávat.

Nejsem těhotný? Vypadám tak, ale moje žena říká, že je to hloupost.

Tak já už nevím.

Nějak to musím udělat.

Toho ranního pána se bojím.

Vstává se mnou pořád.

Už mnoho let.

Zvykli jsme si na sebe.

Včera mi řekl: „Od zítra hubnu a hotovo!“

Stvořil jsem ufouna aneb Výchova dětí v Čechách

Dneska jsem pochopil, že jsem stvořil ufouna...

Vychovávám dvě děti. Není to jednoduché, ale se ženou se snažíme, protože máme děti rádi a rádi je děláme. Prostě nás to baví.

Věnujeme se jim, jak jen nejlíp umíme, jako skoro každý rodič.

Taháme je pořád někam na výlety, hrajeme s nimi stolní i jiné hry, učíme se s nimi, vedeme je k hudbě a ke sportu i přes jejich odpor.

A televizi skoro vůbec nepouštíme.

„Buď slušná, rozděl se, buď milá, plň si své povinnosti, dobře se uč...“, no, znáte to, co všechno po těch nebohých dětech chceme.

Nám se ale stala divná věc. Naše osmiletá dcerka si naše rady vzala k srdci a úpěnlivě je dodržuje.

Bezva, řeknete si. Vychované dítě... Jenže. Naše dcerka to vzala z gruntu.

A stal se z ní Hujer.

Večer bulí, protože neví, jestli dostatečně dobře umí básničku do školy nebo jestli má úkol napsaný bez chyb a ještě krasopisně. Nechce chodit do školy, protože má strach, aby nedostala strašlivou dvojku. Někdy mi její přístup leze na nervy. Dítě jedno vychovaný.

„Pojď, koupím ti zmrzku za odměnu,“ chci jí udělat radost, protože se jí, proboha, už zase něco povedlo.

„Já ale nechci. Nic nechci. Radši koupíme malýmu bráškovu něco na sebe,“ vyrazí mi dech.

Koukám na ni jak poslanec na práci, ale neudělám s tím nic. Leze mi na nervy.

Jediná odměna, kterou se nám podařilo do ní napat, je sledování dokumentů BBC o přírodě. Je to divné, uznávám, ale je to tak. Holt máme doma vychované dítě. Rozděluje se ve škole s dětmi o peníze, které jsme jí dali na horkou čokoládu. Nikdy už je nechce zpátky, je přece slušnost se rozdělit.

„Musíš být taky někdy mrcha, víš? Někdy musíš myslet sama na sebe,“ snažím se ji přesvědčit.

Nechápe. Vztekám se. Co jsme si vychovali, to máme...

Zrovna včera přišla ze školy se slzami na tváři jak od krokodýla. Ptali jsme se, co se stalo, ale odmítala s námi komunikovat. Zráchala slzami několik kapesníků a oblíbený sešit z matematiky.

Když se malinko uklidnila, vyčítavě se na mě podívala a povídá: „Holky se mi smály, nevěděla jsem, co je Hannah Montana...“

„Nová odrůda brambor?“ zkusím otcovskou sebevraždu.

Povedlo se.

Žena mi řekla, že jsem vůl.

Dítě bulí ještě teď.

Na internetu jsem zjistil, že je to nějaká slečna, co je idol holčiček, a že žije v nějakém seriálu.

A od dcerky, že tohle byla jen kapka v moři našich ústrků. A že nemá mobil, počítač a play station a že nemáme kabelovku a že děti už nechodí

ven, jak ji nutíme, že se dívají na dvd a tv a blue něco.

A že jestli si myslím, že nejsem mimoň, tak to jsem teda na omylu, a že se jí děti smějí a mně taky.

Chtěli jsme vychovat slušné a šikovné dítě, prostě bezva holku.

Ale dneska jsem pochopil, že jsem stvořil ufouna!

Lezlo na mě jaro, teď tu ležím...

První jarní den.

První jarní vyjížďka na mé motorce.

Tolik jsem se na obojí těšil a takhle dopadl.

Víc než špatně...

Je to zlý.

Ležím na posteli a kolem mě jsou mí nejbližší. Mé děti a má žena. Není mi vůbec dobře. Neměl jsem na té motorce dnes odpoledne jezdit...

Když já se tak těšil! Venku sluníčko, jaro, učiněný zázrak přírody. Všechno se začínalo probouzet, má duše a mé tělo nezůstaly pozadu. Žádná jarní únava, ale duše velkého drsného chlapa, rockera-motorkáře, se nacpala do mé hlavy!

Jak umanutý jsem obcházel garáž a vytáhl svou motorku... To je vášeň!

„Nedělej to,“ povídá mi má žena „ještě je brzo na vyjížďku...“

„Já vím, řidiči plechovek nejsou na nás tvrdý chlapy na dvoukolových milenkách zvyklí, dám si pozor,“

odpovídám jí a mávnutím ruky dávám najevo, že si o tom myslím své.

Ležím na posteli a už vím, že měla pravdu. Není mi vůbec dobře. Je to zlý. Moc.

Říkalas mi, abych si vzal ty lepší hadry na motorku, ty s chráničkama... Ale já ne...

Proč jsem tě, má lásko, neposlechl?

Nemusel jsem teď tady takhle ležet. Sedíš tu u mne na posteli a hladíš mě po hlavě. Sakra, aspoň v týchle chvíli bys mohla vědět, že plácání po svý pleši prostě nesnáším!

Ale nemám sílu ti to říct.

„Děkuju ti, že jsi se mnou v nejhorší chvíli...“, říkám jí místo výčitky ohledně pleši. Není mi vůbec dobře. Neměl jsem na té motorce dnes odpoledne jezdit... Kolem mě jsou mí nejbližší, mé děti a má žena.

Ležím na posteli. Syn pláče.

Slzy mi kanou po tváři, když ho takhle vidím. Dcerka se drží. Žena je naštvaná... Měl jsem ji poslechnout a nikam na motorce nejezdit...

Tolik jsem vám toho ještě chtěl... Už nemůžu...

Má rodina se ztrácí kamsi do tmy...

Čekám, že brzy uvidím bílé světlo na konci tunele....

Kdybych si jen vzal na sebe ty věci s chráničkami, jsou teplejší...

Mám chlaskou, skoro smrtelnou nemoc.

Rýmičku.

Já vím, co je ten kosočtverec s čárkou!

„Je to píča,“ povídá moje osmiletá dcerka u oběda.

Už nevím, co jsme to k tomu obědu měli. Ale z mých průdušek to šlo strašně špatně vykašlat.

Máme doma několik elektrických spotřebičů od jedné nejmenované firmy, co je proslulá svými výrobky. Slouží nám dobře. Nemůžu si stěžovat. Jen včera mi připravily – naše spotřebiče jedny elektrické – horkou chvilku.

Když jsem konečně přes vykuckané slzy začal vidět a trocha vzduchu se dostala do mých křečemi zmítaných plic, podíval jsem se na zkoumavý obličej dcerky a velmi neidentifikovatelný výraz mé ženy.

„Já ti říkala, že nemáš být před dětmi vulgární,“ sykla na mě žena, kterou jsem si vzal na Vánoce za zvuků písně V pekle sudy válej od Kabátů.

Dcerka stojí u myčky na nádobí a ukazuje na tlačítko, jehož označení je kosočtvereček s čárkou uprostřed. Jak to, že jsem si toho nikdy nevšiml? To bych to mačkal o hodně raději... A jejda, ono je to i na mikrovlnce! Denně to mačkám...

Teď s tím jak naschvál přijde malé osmileté dítě. Vychutnává si mé rozpaky...

Čekal jsem něco podobného, ale ne tak brzo. Hlavou mi běží jediná myšlenka: nesmíš dětem lhát. Vždycky na to přijdou a lež, i když dobře míněnou, nikdy neodpustí. Jenže když jí to řeknu, jak mi zobák

narost, ona to někde bude vyprávět a mě děsně rychle zavřou za zneužívání a pornografii a já nevím, za co ještě. Anebo to řekne tchyni a... tak radši vězení.

Asi bych příště měl kupovat jinou značku spotřebičů, běží mi hlavou, jinak ne a ne vymyslet, co tý zpropadený drzý holce říct.

„Správně!“ vylezlo mi z úst, aniž by se mě to zeptalo, jestli to smí ven.

Cítím, že se vydávám na výlet po tekutém písku. Žena zčervenala.

„A ty víš, co to slovo znamená?“ ptám se opatrně, jako když metrakový chlap tančí na stole Labutí jezero. Žena mě rdousí pohledem.

„Ne, co to znamená?“ ptá se mě holčička bezelstně, „jenom vím, že je to strašně sprostý.“

„Správně,“ chválím ji a pro ženu již nejsem mezi živými.

„Kluci ve škole tak říkají paní učitelce,“ povídá dcerka, „a já to taky říkám, když mě štve.“

„Hlavně neříkej správně!“ vykřikla moje milovaná manželka a se vztekem rozjeté lokomotivy šla kojit malinkého syna. Ten s takovým dotazem teprve přijde...

Může mi někdo vysvětlit, proč si firma na elektrotechniku označí vypínač na každém svém výrobku hambatým obrázkem?!

To jistě nějaký inženýr měl ujetý smysl pro humor a přesvědčil svého nadřízeného generálního inženýra, že je to bezva fór dát hambárnu na výrobek a že bude sranda, až to budou rodiče dětem vysvětlovat. A že to pak děti budou kreslit všude a už to nebude

nemravný, protože je to jen zapnout-vypnout, kdežto jeho za kresby kosočtverečku rodiče šikanovali. Anebo se inženýři s někým vsadili, kdo veřejně nakreslí nejvíc kosočtverečků na světě...

Každopádně já teď musím dcerce vysvětlit, co to sprosté slovo znamená.

„Když to neřekneš mamince a hlavně babičce, tak ti povím, co to je,“ slibuju a doufám, že dcerka už nemá zájem o vysvětlení. Omyl. Prý to neřekne. Nejsm si tím úplně jistý.

Když jsem jí to všechno popsal a popravdě vysvětlil, úplně mě odzbrojila: „Aha. Tak já to už nebudu říkat. A kluci jsou blbí, protože paní učitelka vypadá úplně jinak.“

Jak, to jsem raději vědět nechtěl.

Vyprávěla to hned druhý den všem, jak jsem jí povídal nějaký sprostárny o rozkroku a o francouzské malé kočičce, co se jmenuje Petyt šat, která udělala z toho kosočtverečku sprostárnu.

„Úchyle!“ přišla mi smska od tchyně.

Tímto bych rád poděkoval nejmenovanému výrobci za sexuální osvětu, příjemnější mačkání oněch čudlíků a tichou domácnost.

P. S. Včera mi jedna redaktorka Televizních novin sdělila, že se jí podařilo vysлідit, kdepak že se zmíněný kosočtverec vlastně vzal. Prý je to číslice „nula“ psaná švabachem a verbíři jí označovali domy, kde již bylo naverbováno a kde se tedy již žádný dospělý muž, který by mohl jít na vojnu, nevyskytuje.

Když musíš, tak musíš aneb Jsem vyčůranej!

Všude všichni odborníci píšou, jak je důležité dodržovat pitný režim a že bychom měli vypít aspoň dva litry tekutin denně. No jo, ale když já to mám tak, že to, co do sebe naliji, musím zase brzy někde vypustit. Piju pořád. Čůrám pořád.

Nikdy bych nevěřil tomu, že cesta do obchodu pak může být dobrodružnou bojovou hrou o život, ve které si zopakují většinu tanečních kroků z tanečních. Včera jsme šli s mou ženou nakupovat něco potravin a mně se v polovině cesty začalo chtít čůrat. Kdybych byl malý chlapec, dojdu si k nejbližšímu stromu, do křoví v parku nebo klidně na kanál uprostřed náměstí. Všichni by mě viděli, usmáli by se a shovívavě by si pomysleli – no co, je to roztomilé dítě... Co byste si ale pomysleli, kdyby totéž uprostřed náměstí dělal obtloustlý plešatý pán? Asi to raději nechci vědět...

Žena má nezapné poznámky, ale já ji nevnímám, protože můj mozek se začíná soustřeďovat na jedinou věc: Vydrž! Nepust! S přibývajícím cestou se mozek začíná přehřívat a vhodné místo k vykonání se ne a ne objevit. Vím moc dobře, že cestou žádné takové místečko není. Ani veřejné, ani soukromé. Jen město, ulice, spousta lidí...

Po zádech mi stéká studený pot. Závidím synovi plínu. Tyhle situace znám a vím, co přijde. Bude to tanec...

Jsme před obchodem a já vypadám jak po těžkém úrazu. Mám nohy zkroucené do X tak, že lýtka se stehny vytvářejí téměř pravý úhel. Držím se zuby nehty kočárku a posouvám se vpřed. Žena navrhuje, že v létě pojedeme k moři. Slušně ji žádám, aby nemluvila o vodě, nebo ji zabiju.

V obchodě, kde nevím proč, nejsou záchody, zkouším tančit. Začínám smyslounou rumbou, která je zpočátku na zadržování tekutin v těle příhodná. Po pár minutách volím rychlejší krok chacha, neboť se to už nedá vydržet. Žena nakupuje a dělá, že k sobě nepatříme. Dává do vozíku balíky vody a šplouchá jimi. Asi ji zraním.

„Dětem bys v takové situaci pěkně vynadal, vid!“ zalévá mě pravdou.

Stepuju a rytmus zmítá celým mým tělem. Jsem zpocení už úplně všude. K mé hrůze se z reproduktorů kdesi nade mnou začala ozývat Landova píseň: „...a čistý záchody, to mám rád...“

Vybíhám ven z obchodu rozhodnutý vykonat to kdekoli. Tančím kozáčka.

Dostal jsem se ke křoví a už už to, sakra, poklopec...

„Pane, tady še nečůlá,“ poučuje mne asi tříletý chlapeček.

Snažím se být milý: „Táhni! Jsem zlej a žeru malý děti!“ křičím na něj laskavě, což bohužel slyšela jeho nevrlá maminka a... zdrhám. Dětské hřiště není vhodné místo.

Myslím na Tycha de Brahe, kroutím se jak při placení daní, ale pořád strašně moc potřebuju! Už ani

nevidím, jen se potácím po ulici... Všechno mě bolí, asi prasknu. Kdejakej pes může, děti můžou... Já nesmím!

A najednou tam stojím a pláču úlevou a štěstím... Svět je tak krásný! Stojím na tichém, opuštěném místě a asi čtvrt hodiny zalévám statný strom, vnímám jen šum jeho listí.

„Nečum, babo!“ komunikuji s kolemjdoucí stařenkou. Kouká na mě jak na havěť a zřejmě mi měří. Čas. Ale já to teď nezastavím. Když se dlouho napouští, dlouho se i vypouští... Je mi všechno fuk.

Už večer jsem na webovkách našeho malého města našel fotografii nějakého obtloustlého plešatého pána, jak zalévá místní stoletou lípu. Bylo to na stránce o vandalech, kteří ničí tohle pěkné město. Naštěstí jsem nebyl poznat...

Dnes ráno se mě dcerka zeptala: „Tati, tys čůral na památnej strom?“

Rudý jak komunista zírám na dcerku: „Já? Ne!“ lžu a ani se nezačervenám, „kdo ti to říkal?“

„Maminka. Ráno si z internetu vytiskla tvoji fotku, prý vypadáš jako nějakej malej bruselskej chlapeček. A taky povídala, že do slova a do písmene. Tati, co to znamená do písmene?“

Jdeme už zase nakupovat a žena má zbytečný strach: „Jsi vyčůranej?“

„Nejsem malej kluk!“ uklidňuju ji, „byl jsem dvakrát,“ výjimečně nelžu, protože nechci mít zase ostudu.

Před obchodem se mi ale začalo chtít na záchod. Jo, pitný režim...

Moje nové kalhoty

Nákupy mi nevadí. Nakupuju dokonce rád. Hlavně jídlo. A čím větší hlad mám, tím víc toho koupím. Co mě zabíjí, je pořizování hadrů, neboli oblečení.

Nesnáším totiž zkoušení věcí v kabinkách. Ani tak ne kvůli klaustrofobii, ale protože je to pro mě jako oblékat si výstroj hokejového brankáře. To jsem kdysi v mládí dělal a vždycky po půlhodinové lopotné práci jsem se málem rozpustil ve vlastním potu. A ve chvíli vjezdu na led jsem už chtěl vystřídat.

Jednou za čas dostane moje žena ten báječný rozvodový nápad: „Potřebuješ něco na sebe.“

Podle mě mi jedny, maximálně dvojce kalhoty stačí na půl života... Moje žena má ale jinou pravdu. Jestli já bych se neměl rozvést.

Co naplat, přišel čas, kdy se zase změním z orla na ochočeného kanárka, sklopím zrak a nechám se dokopat svou ženou do obchodu.

„Myslím, že potřebuješ něco na sebe víc než já, lásko,“ zkusím zbytečný úhybný manévr.

„To máš pravdu,“ dává mi naději žena „ale teď ti koupíme kalhoty!“ řekla, aby mi naději na klidné odpoledne poslala do háje.

Stojíme v obchodě před stojanem a regály s kalhotami. Desítky druhů, velikostí, tvarů, barev. Jsem ztracen. Žena je nadšená.

Do dneška jsem si myslel, že kalhoty mají dvě nohavice a poklopec a hotovo. „Musím čůrat,“ zdrhám

z obchodu a v klidu se courám přes půl obchodního centra. Třeba ji to přejde. „Okamžitě se vrať! Bez kalhot domů nepůjdeš,“ čtu smsku od mé milované.

Po dobu mé nepřítomnosti dokázala spolu s prodavačkami navršit k převlékací kabince haldu hadrů.

„To všechno si budu zkoušet?“ odkapává mi děs z očí. Její pohled mne přesvědčil.

„Musím...“

„...na to zapomeň,“ skočila mi do úniku má líbezná.

Choulím se v kabince. Sundávám si své kalhoty a hledám skrytou kameru. Je mi vedro. Málo místa, žádný vzduch, můj obraz v zrcadle. Je mi zle.

Zkouším si první kalhoty. „Bezva, jsou mi, berem, jdeme domů“ mé nadšení nezná hranic. Hned napoprvé. „Nesedí ti,“ zabila mne má nejmilejší. Nejspíš jí jednu fláknou.

Zkouším páté. Mé vysoké čelo se mi potí až na zadek. Špatně se mi dýchá. Tohle už hraničí se sportem.

U „větví“ by se to nestalo. Tam kabinky nebývají. A ještě bych se dověděl: „To pánovi flutí, dáme flevu...“

Zkouším osmé. To už je na mě moc. Žena je pořád nespokojená a volá na pomoc prodavačku. Nejspíš holky vycítily přítomnost kusu chlapa a přišly rovnou dvě. Tři ženský na mě zírají, jak se zkouším nacpat do džín. Chvillemi ztrácím rovnováhu. Stydím se za své kytičkované trenýrky, žena se stydí za mě. Po čtrnácti minutách jsem se narval do kalhot, kterým se říká bokovky. Kdo to, proboha, vymyslel? Všude to tlačí, z břicha mi to dělá vodopád. Nemůžu se nadýchnout. Zkouším to popotáhnout nahoru, ale kastruje mě to.

„Ty ti padnou,“ řekla má osudová láska. Funím jak lokomotiva a k vraždě chybí jen kousíček.

„Nemyslím,“ vložila se do toho jedna z prodavaček „pán má velký břicho a krátký nožičky, kalhoty pro něj u nás asi budou problém.“

Sedím v autě a čekám na ženu. Bez bokovek. V trenýrkách. Zase bude tichá domácnost. Když se přiřítí-la, tichým nesmlouvavým hlasem řekla: „Teď jdeme pro košili.“

Pro srandu králíkům

Jsem pro srandu králíkům, a nejen jim, taky ze mě mají srandu moje děti a hlavně má žena...

Občas omdlím, zvláště když mám nějaký úraz. Vážný úraz. Krvavý. Jako tuhle, když jsem ráno připravoval svačinu pro děti do školy.

Za úplatu jsem získal od své ženy zápis v deníčku. Onoho krutého dne si zapsala:

Bylo šedivé ráno.

Tak na tom jsme se shodli. Pro mě bylo možná o něco šedivější.

Krájím rohlík, беру si ten největší nůž, co jsem doma našel. Proč? Co já vím, asi abych si připadal jako drsnej chlap. Nůž prosvištěl rohlíkem a zastavil se v mé ruce. Dech beroucí bolest zkrivila mé tělo a já zařval jako tygr. „U šípku červenýho!“ zaklel jsem a s hrůzou koukám na děsivou ránu na ruce. Crčí ze mě krev!

....právě jsem se myla v koupelně, když jsem uslyšela velmi vulgární zaklení z kuchyně. Chvilku bylo ticho a pak jsem uslyšela slabé zasténání a myslela, že fňuká křeček hlady. Skutečnost však byla jiná, v kuchyni klečel plačící, tiše sténající manžel a prosil o náplast. „Strašně jsem se řízl,“ zašeptal a ukápala mu slza a kapka krve zaneřádila vytřenou podlahu. Dobytek.

Ztrácím decilitry krve, bolest mnou zmítá. Zvládám to, jsem chlap, nejspíš si to budu muset zašít. Naštěstí občas točím Ordinaci v růžové zahradě, tak vím o chirurgii vlastně všechno. Vždyť loni jsem si sám vyndal stehy z nohy, tak proč bych je letos nedokázal vrátit do ruky. Bude to chtít tak pět šest stehů, počítám. Bolest ale dosahuje vrcholu, nevím, jestli to zvládnu, bude mi muset asistovat má žena. „Miláčku, nedívej se na to, je to jen pro silný povahy,“ varuji svou slabou ženu.

Čelo mu zkrápěl studený pot a k omdlení nebylo daleko. Když jsem uviděla ranku na ruce, kousla jsem se do rtů... smát se budu až za rohem...

Koukla na mě a sevřela rty, asi jí z pohledu na otevřenou ránu v mé ruce není dobře. Dokonce jí ukápala slza. Nejspíš mne lituje. Chápu ji, sám toho mám plné kecky. Se šitím mi asi nepomůže, tak ji žádám, aby mi přinesla aspoň obvaz, šití bude muset počkat.

Trpícímu chudákovi jsem poskytla první pomoc – donesla jsem mu obvazy z lékárníčky. Netušila jsem však, že je vypatlá úplně všechny.

„Musím si na chvilku lehnout, než to nejhorší přejde,“ říkám ženě, aby se uklidnila a mohla odejít do práce.

Uložila jsem ho do postele a vzhledem k jeho výrazu v obličeji jsem mu doporučila celodenní klid na lůžku. Podezřele rád zrušil i práci na dnešní den.

Asi za hodinu se ozval telefon. Má žena má o mne strach, tak mě kontroluje. „Jsem v pohodě,“ říkám jí, „nemusíš mít obavy, zvládám to dobře.“ Nechci ji stresovat, je mi zle, ale ona se to nesmí dozvědět. Hned by tu byla a pokoušela by se o mne starat... Mám připravené šití. Upadl mi knoflík u kalhot, tak je nechci nosit napůl žerdi... Ruka mě bolí. Jestli se to zanítí, amputují mi ji. Budu muset něco udělat.

Netušila jsem však, že po telefonátu, který se uskutečnil celou hodinu po katastrofě (manžel dlouho nebral telefon, a když už ho konečně vzal, tak jen tiše sténal), se budu muset uvolnit z práce, abych ho v posledním tažení ještě stihla zachránit. Zelenej byl jak sedma, sotva se držel na nohou a měl pocit, že přišel o ruku.

Uvařila jsem mu čaj.

Žena z nepochopitelného důvodu přichvátala z práce a jala se o mne pečovat. Nevím, jestli mi něco dala do pití nebo jestli jsem omdlel, ale brzy jsem usnul i s krvácející rukou.

... když se po několika hodinách probрал z mrákot a byl schopen postavit se na nohy, navštívil lékárnu a pak chirurgickou pohotovost.

Po pár minutách jsem se probрал opuštěný, zkrvavený a bolavý. Z posledních sil se soukám do auta a bravurně řídím jednou rukou. Jedu pomalu, abych neohrozil ostatní účastníky silničního provozu, přeci jen mi není dobře. V lékárně jsem si koupil další balík obvazů a paní magistra mi po konzultaci nad mojí skoro uřízlou rukou povídá, že je to hrozné zranění a že s tím musím na operaci, nebo něco v tom smyslu. Usmála se na mne, zřejmě aby mi dodala odvahy. „To nic není,“ zašeptal jsem tvrdě a jen tak tak znovu neomdlel.

Jsem na chirurgickém oddělení naší nemocnice. „Potřebuji zašít!“ sípu z posledních sil na službu konající doktorku.

Ta ruku zkušeným okem lehce prohlédla a po zalepení ranky náplastí řekla: „Až se vám opravdu něco stane, přijďte. Kdybyste aspoň omdlel a rozbil si hlavu...“

Ano, za úplatu jsem získal od své ženy ten zápis v deníčku. Za mrzký peníz tak máme tichou domácnost. Jsem tu pro srandu své ženě. Jsem tu pro srandu králíkům...

Do vosího hnízda se nešťourá!

Pravidelně prudím své děti výchovnými povídkami typu: Nesahej na horký sporák, spálíš se, nejezdi bez držení na kole, spadneš, nešťourej klacíkem ve vosím hnízdě, dostaneš žihadlo. Vždycky na to mají nějakou odpověď, nejčastěji zvednou oči v sloup. Vím moc dobře, že si stejně musejí samy sáhnout, samy spadnout nebo dostat žihadlo. Dospělému tohle říkat nemusíte, ten ví, ten už má svou zkušenost. Nebo je, jak říká moje žena, silně slabomyslný. Myslela tím mne.

Na balkoně se nám teď na jaře usadily vosy. Jsou ve střeše a jako vchod si usmyslily díru v prknu. Suk tam chybí.

Týden mi trvalo, než jsem je, bestie bodavý, vysto-
poval.

Mám strach o své děti i o svou ženu, zahajují tedy frontální útok proti žlutočernému vzteklému hmyzu. Sprej zatím použít nechci, jsem chvílemi ekolog amatér, tak mám soucit s přírodou.

Pozoruji vlet do hnízda (vchod v tomto případě je nesmysl, neboť příručka praví, že vosy je hmyz létavý), který je asi dva metry nade mnou. Hmyzáci v pravidelných intervalech hlásí své přílety a odlety. Domluvit se s nimi nejspíš nepůjde, jako malý jsem to zkoušel, ale skončil jsem značně opuchlý. Musí se na ně tvrdě a nesmlouvavě, je to škodná mezi hmyzem, a navíc mají bodavé zadečky. Nevím, co mě to po-

padlo, ale do ruky mi odněkud padl klacek. Blížím se obezřetně k dírci ve střeše a z nepochopitelného důvodu v ní štourám klacíkem. V tu chvíli mi to došlo. Když klacík vytáhnu, zemřu v bitevní vřavě. A je mi jasné, kdo zvítězí. Nechávám tedy klacík klacíkem a vosy vosama. Teď nám ale zpod střechy trčí nevhledná dřevěná anténa.

„Koukej ten hnus dát pryč!“ zní osudový ortel mé milované. Vůbec nechápu, co jí na kousku dřeva vadí... Děti na to nedosáhnou, vosy nemůžou ven. Všechno jak má být. Ale miluji svou ženu...

Lezu po žebříku k zacpanému vletu. Slyším bzučení. Silné, rozzlobené bzučení. Vražedné bzučení. Odmítám klacek odstranit, neboť by mi vosí gripeny mohly poněkud ublížit. Co teď? Zdrhám z žebříku dolů a беру si do ruky koště. Sundám klacek na dálku, budu v bezpečí.

Byl to omyl!

Silný náprah. Koště sviští vzduchem. Náraz do klacku. Klacek padá. Vlet je volný. Čas se zastavil.

Koukám nahoru a mám pocit, že se vlet ve střešní konstrukci obludně zvětšil, vypadá to najednou, že by dírou ve střeše protančil přežraný hroch. S otevřenou pusou zírám na excelentní výsadek dvou žlutočerných bestii, které zády k sobě proskakují vletem ven, ve skoku zaměřují cíl, synchronizovaně mávají křídélky a tělo na tělo nabírají rychlost, jako kdyby měly u vosího zadečku tryskový pohon. Hrůza mi přikovala nohy k podlaze. Jen civím, jak se v jejich očích obráží ledový klid, rozhodnost a předpokládaný úspěch akce. Asi metr ode mě mění střemhlavý let ve

střemzadečkový. Řítí se prdelkami vpřed a vytahují svá žihadla. Kapky jedu se zaleskly v jarním hřejivém slunci...

Pak přišel náraz. Má lícní kost pod levým okem se prohnula a žihadla mne podrbala až v mozku. Vosy zvítězily. Co se dělo potom, si moc nepamatuji, jen mlhavě vidím svou statečnou ženu, jak s elegancí sobě vlastní tvoří vosí jatka. Neekologickým sprejem.

Když jsem se trochu probral z mrákot, jedním okem vidím svou milovanou, jak mi dává studený hadr na to, co se mi stalo s obličejem. Na druhé oko nevidím. Děti se mne lekly a odmítají opustit pokojíček. Tříměsíční syn se na mě nejdřív usmál... Od té doby pláče. Zřejmě se bude strachy ještě dlouho počůrávat.

„Nejenže se chováš jako dement, teď tak už i vypadáš!“ ocenila můj souboj s hmyzem žena. Druhý den ráno v koupelně jsem jí dal za pravdu. Koukal na mě mongoloidní Frankenstein a tiše mi povídal: „Do vosího hnízda se nešťourá!“

Manželský sex aneb Ach jo...

Máme se se ženou opravdu rádi, dokonce bych řekl, že se milujeme. A to jak obrazně, tak i fakticky. Jsme spolu už dlouho, ale manželé jsme teprve krátce. Nikdy bych neřekl, jak moc se umí změnit sexuální praktiky právě vznikem manželství. Přemýšlím o rozvodu...

Je pozdní večer, ležíme se ženou vedle sebe a já cítím jaro a jemné chvění na hambatých místech. Dneska to bude nádherný, cítím to v kostech a nejen v nich. Bude to krása, evokuje mi to text písně od Zeppelinů: „...je to jarní chvění květnové královny...“

„Mami, já nemůžu spát,“ hlásí dcera a dožaduje se pohádky. Chápu to. To tak děti někdy mají. Žena odešla číst pohádku a já si chvilku čtu Kámasútru. Asi za půl hodiny už jedeme znovu červenou knihovnu... Pustit si k tomu Bílou orchidej od Evy a Vaška, bylo by to dokonalé!

„Mami, já mám žízeň,“ povídá dcera a civí na nás. Asi ji příště utopím! Nebo jinak utratím. Ach jo!

O deset minut později se snažím vzpomenout na předešlé hezké chvilky, Zeppeliny i Evu a Vaška...

„Uááááá!“ křičí z ničeho nic náš tříměsíční syn a zdá se, že nehodlá přestat. Žena vstává a uklidňuje ho. Měla by spíš ale uklidnit mě. Mám trochu vztek.

O půl hodiny později už ležíme vedle sebe. Jaro mě ovládá, láska se mnou cloumá... Miluju milování! Vyzkouším to, co jsem před chvilkou načetl.

„Uáááááá!“ hlásí se synek. Má prdíky. Já chuť vraždit. Navrhuju dát ho na balkon, ten řev by nebyl tolik slyšet. Překvapivě mi to neprošlo. Zkouším malýmu ucpat otvor na hluk roubíkem. Žena je proti. Ucpala mu raději pusou bradavkou.

O tři čtvrtě hodiny později synek spinká. Sladké dítě...

Tentokrát už zavrhuju předehtu, vletíme na to co nejrychleji, než zas někdo bude mít něco proti. Kouk-

nu na svou ženu. Spí. Tvrdě, nejde vůbec vzbudit. Ach jo!

Ráno mě žena budí o hodinu a půl dřív, než bych měl vstávat do práce. Rychle chápu, co chce! Super nápad! Ještě pro jistotu poslouchám, není-li nablízku dcera, nebo jestli synek nehodlá mít zaživací potíže. Je ticho. Všechno to spí... Přemýšlím, kterou hudbu si k tomu pustíme. Něco romantického! AC-DC, to bude ono! Bude milování! Konečně!

Omyl!

Synek má někde zabudovaný radar. Řve jak tygr. Kojí se. Uspat se ho podařilo asi po čtyřiceti minutách. Tak teď! Není čas na předeheru, není čas na hrdinství. Bude jen obyčejná soulož, ale zaplatť pánbůh za ní!

Omyl!

Dcera chce snídani. Nahromaděný vztek bude muset brzy ven. Asi nemá cenu dítěti vysvětlovat, že nejen chlebem žije člověk živ! Chce se mi křičet...

Dcera snídá, jdeme se ženou rychle na to.

Omyl!

Řve budík. Probudil synka. Řve i on. Řve druhý budík. Dcera chce ještě rohlík...

Stojím pod ledovou sprchou, křičím vzteky a zimou. Při uzavírání sňatku mě nikdo nevaroval. Paní oddávající nic neříkala... Jak tohle, proboha, dělali naši rodiče?! Neměl by být manželský sex trestným činem?

Jako malej kluk... nebo blázen?

Taky vám hodně lidí v okolí říká, že se chováte jak malej Jarda? Nevím, odkud pochází tohle rčení, ale můj táta byl Jarda a musím uznat: má to něco do sebe. Občas se choval jako malej. Mám to asi po něm. Někdy si dokonce říkám, že bych měl skáknout k lékaři, nebo k psychologovi. Možná už k psychiatrovi. Na druhou stranu se bojím, že by se zjistilo, že jsem magor, a chtěli by mě to odnaučovat...

Tak nikam nejdu.

Mám pocit, že se můj překotný mentální vývoj zastavil zhruba v osmi letech. Možná proto v mnoha věcech chápu své děti. Nevím, jestli to máte taky, ale mám chvíle ve svém brožovaném životě, kterými bych před lety vyšperkoval své dětské či pubertální historky. Problém je v tom, že je mi šestatřicet a měl bych si aspoň chvílemi připadat jako dospělák.

Není tomu tak.

Tak třeba večer, když ležím v posteli, těsně před usnutím koukám do stropu a jsem strojvůdcem největšího vlaku na světě a čeká mě cesta do Paříže a zpět. Na stropě mám monitory, co mi ukazují, jak fungují motory, všechno to bliká a pípá a já dostávám hlášení od posádky, že můžeme vyjet... Ráno, hned jak se probudím, vím, že v Paříži bylo krásně... Ženě to neříkám, poslala by mě nejspíš na vyšetření s elektrošoky.

Když večer vypínám počítač, jsem technik, který vypíná celý raketoplán po úspěšném přistání. Ne-

vím, jestli je to normální, ale já to tak prostě mám. Upřímně řečeno, malých kluků musí mezi námi být víc. Jezdím autem. Rád. Baví mě to. Jezdím malíčkým autem se slaboučkým motorem z Kolína. Skoro to vypadá, že je to model na dálkové ovládání. Stojím na křižovatce na červenou a čučím kolem sebe. Vedle mě stojí auto džípovitého typu s ohromným motorem a drsným řidičem s tmavými brýlemi. Taky čučí. Začíná hra. Oba zařazujeme jedničku. Svítí stále červená. Oba se pomaloučku snažíme rozjet, aby to ten druhý neviděl. „Budu v křižovatce první, ty s tou velkou kraksnou mi nestačíš!“ honí se mi hlavou a přemýšlím o nějaké kulišárně, díky které bych aspoň tu křižovatku projel první. „Kam se cpeš, maličký!“ honí se určitě hlavou tomu velkému. Padne oranžová a oba vypálíme vpřed... Je jedno, kdo vyhraje, hlavně, že se aspoň maličko závodí jako na autodráze. Pak to má na silnicích k něčemu vypadat, když si na nich hrají malé děti, no ne?

Další z mých oblíbených chviliek mě přepadá v dopravních prostředcích. Mám neodolatelnou touhu plivnout na pleš pánovi, co stojí nebo sedí přede mnou. Jsem sám vysokočelnatý, tak vím, jak by to plesklo. A jak by se pán krásně vztekal. Asi jako já, když se mi nedávno trefil na vrchní čelo nevychovaný vrabčák.

Děsně rád bych taky nadzvedl paní prodavače u nás v obchodě paruku a zjistil, co má pod ní. Kdykoli tam nakupuju, nemyslím na nic jiného. Taky vždycky z obchodu přinesu jen půlku věcí. Už chápu, proč děti pořád něco zapomínají...

Možná jsem blázen. Možná jsem retardovaný. Určitě nejsem dospělý. Děti to poznaly. Často se za mě stydí a velmi často mi říkají, abych se konečně choval jako dospělý. Abych v autě schválně falešně nezpíval, abych nekladl kolemjdoucím nesmyslné dotazy, abych nevím co ještě.

Možná jsem blázen. Myslím, že má žena něco tuší... Teda – nejspíš to ví. Nikdy jsme o tom nemluvíli, ale bude na tom určitě podobně. Nikdy bych totiž nevěřil, jak neskutečně vzrušující může být společná pozdněnoční výprava v pyžamech ke spícím panelákům. Zvonili jsme na zvonky, zdrhali a zase zvonili... Pozorovali jsme, jak se rozsvěcují okna, jak se slušní lidé budí a jak tito bezúhonní občané dokážou vulgárně nadávat. Dodnes některým odbornějším prostým výrazům nerozumím.

Takových výletů máme víc...

I proto tě, má ženo, miluju!

Miluju tě, jak může milovat prvňák svou spolužačku, od které opisuje!

Miluju tě, jak první lásku v životě!

Jako malej kluk!

Sestavuji skříňku aneb Kéž bych měl aspoň jednu ruku pravou!

Koupili jsme si domů moc pěkné dřevěné skříňky. V obchodě vypadaly náramně. U výdeje zakoupeného zboží už moc ne. Dali mi tam takovou placatou

bednu a mě se zmocnila beznaděj. Budu to muset smontovat!

Bohužel se na mně – co se týká manuální zručnosti – příroda poměrně slušně vyřádila. Pro někoho je to jen rčení, pro mě fakt. Mám obě ruce levé.

Rozbalil jsem placaté krabice a koukám na kvanta prkýnek, šroubků (teda vrutů), hřebíčků a bůhví čeho ještě. Z toho že bude skříň na oblečení?! A to bude pak samo stát?! Sedím uprostřed haldy voňavých dřevěných kousků a hledám návod. Je tu. Letmo si ho prohlédnu a zjišťuji, že jsem se bál zbytečně, že tuhle věc postaví i malé dítě. Návod letí do koše, na tohle ho přeci nepotřebuju! Ženu posílám pro jistotu do kuchyně, nemusí vidět, jak se její manžel znemožňuje manuální nesmělostí.

Na podlaze jsem si sestavil prkýnka tak, jak by měla pasovat k sobě, aby vytvořila po následném propojení stejnou věc, jakou jsme viděli v obchodě. V návodu nějaký hejhula namaloval, že tři prkna najednou stojí a spojí se nahoře čtvrtým... To snad nemyslí někdo vážně, ne?! Dvě udržím rukama. Třetí si opírám o nohu. Nevím, sakra, jak mám ta tři nyní stojící spojit čtvrtým! Čím to asi mám jako držet?!

Ani na sedmý pokus se mi to nepovedlo. Jsem malinko nepřičetný. Volám potichu na pomoc osmiletou dceru. Nechci obtěžovat ženu, protože o výsměch fakt nestojím. Baletím se třemi dřevěnými plackami a dcera místo pomoci pláče. Smíchy. Vynadal jsem jí tak, že teď pláče doopravdy. Odešla. „Si klidně jdi žalovat!“ syknul jsem a očekával v obavách ženu.

Nepřišla.

Dcera se vrátila s vyhozeným návodem a že se to má položit na zem a sestavit a pak teprve vztyčit.

Potvora. Měla pravdu. Stejně je drzá.

Sestavili jsme společnými silami kostru skříňky, která – světe div se – sama stojí.

„Už tě nebudu potřebovat,“ poděkoval jsem dceři a jal se sestavovat další kousky dřeva.

„Nyní sestavte dvířka a namontujte je,“ píše se v návodu. Není problém, je to jen pár prkýnek a nějaké kování.

Po hodině lopotného úsilí mám namontovány první ze čtyř dveří. Nějak tam ale nesedí, vypadají unaveně, nakřivo, nejdou zavřít.

Někde se stala chyba. V návodu, jinak to není možné. Chybu jsem tam nenašel. Tak to bude tím dřevem, je to nějak křivě ukrojený nebo co.

Montuji další dvířka, protože ty první si díky těm druhým určitě sednou, jak se odborně říká.

Nesedly.

Potím se, mám vztek, hlad a nevím jak dál.

Potupně volám dceru, aby mi poradila. Ta malá bestie si zase schválně přečetla návod a zjistila, že mám kování špatně přišroubované. Nějak obráceně. No tak to předělám, no! „Jdi si hrát nebo psát úkoly!“ poděkoval jsem jí. Když jsem měl druhá dvířka již správně přídělaná, sesypala se kostra skříňky jak domeček z karet.

„Tys to neslepil?“ ptala se dcera, když mi pomáhal sebrat střepy vázy, která podlehla nárazu znovu uvolněných prken. Viděl jsem chvilku rudě. Nevím,

co jsem po ní hodil. „Tos to nemohla říct před tím?! Na co jsi ten návod četla?!“

Jsem sám v bytě a sestavuji skříňku. Žena odvedla děti i sebe do bezpečí. Korpus už je vztyčený, dvířka namontovaná.

Správně.

Dokonce šuplíky se mi povedlo dát dohromady. Jenže nejdou zasunout do určených otvorů. Jsem, bohužel, cholerik.

Zkousím šuplíky jemně zasunout silou.

Nejde to.

Hrubá síla – základ úspěchu, blesklo mi hlavou.

Šuplík povolil. Nezašoupl se, praskl.

Když mne opustil záchvat vzteku, všiml jsem si, že ze šuplíků mnoho nezbylo. Někdo je rozdrtil kládivem na padrt.

Asi po hodině jsem se vrátil z obchodu s novými šuplíky. „Klid, nic to není, to zvládneš,“ uklidňuju se. Opravdu jsem se snažil. Vše přesně podle návodu. Nejdou, prostě nejdou zasunout!!! Vzdal jsem to. Zase by se něco rozbilo a to už by se skříňka mohla stát dražší než starožitný nábytek. Odešel jsem na pivo.

Večer byly oba šuplíky na svých místech. Zasunuté!

Raději jsem se na nic neptal, žena to také nechala být... Až později jsem zjistil, že otvory nebyly stejně velké a každý šuplík měl svůj...

Druhý den byli u nás rodiče. Tchán si zálibně prohlíží naši novou skříňku: „Který čuně to dávalo dohromady? Vždyť je to celý nakřivo a ty dvířka nesedí...“

Nevím, co bylo pak. Jen matně si vzpomínám, jak žena odvádí do bezpečí své rodiče, děti i sebe.

Nemám rád úklid aneb Život s úklidákem

Nejsem nepřítel úklidu, ale kdyby tento měl na Facebooku profil, do přátel bych si ho rozhodně nedal. Ne tak moje žena. Já úklid toleruji, chápu, že bez něho to nejde, neboť bychom – jak správně říká má nejmilejší – shnili ve špíně. Ne, vysávání nebo vytírání mi nevadí. Dokonce jsem schopen tuto činnost nejen pozorovat, ale s úspěchem i provádět. Co nesnáším, je úklid osobních věcí a prádla do skříně. Osobní věci po mém uklízacím zásahu již nikdy nemohu najít.

Někam mi zmizí.

Už nikdy na mne odnikud nevybaflý. A čerstvě vyžehlené prádlo, se kterým se má žena pomocí žehličky doslova mazlí? Po mém „úklidu“ do skříně je celé nějak zohýbané, pomuchlané a nakřivo. Prostě nerad uklízím. Ne tak moje žena.

Myslím, že miluje uklízení. Proto uklízí pořád.

A tak je u nás naprosto běžná situace, kdy kladu dotazy typu: „Nevíš, kde mám kalhoty?“ nebo „Kampak se asi uklidil můj notebook?“ a do třetice: „To mé tričko, co nemohu najít, jistě již bylo zcela zdecimováno špínou a vyprané se již skví na sušáku?“

Zkrátka nikdy nic nemohu najít, protože jsem dávno přestal sledovat, kam má žena všechny věci uklízí. Ty od ní časem získaly svá přesně stanovená, správná místa.

Nevyznám se v nich.

Nepřijdou mi logická.

A navigaci na ta místa nemám. Už je ale nehledám, ptám se. Je to rychlejší.

Mou největší noční můrou je, že mi žena uklidí v garáži. Občas se hrůzou budím a žádám svou ženu, aby mi řekla, kde v té garáži mám motorku.

Má žena má milence – úklid.

Dnes ráno jsem svou ženu tajně pozoroval a musím před ní hluboce smeknout. Je pro mne naprosto nepochopitelné, co jeden sám člověk stihne mezi probuzením a snídaní. Já po ránu narážím do dveří, nic nevidím, nic nevnímám a nepořádek je mi doslova putna. Kdybych se ráno brodil po pás v odpadcích či podobných hnusech, bylo by mi to šumák.

Ne tak mé ženě.

Sotva vstane, už stele postele. Mě by to možná napadlo večer, než ulehnu. A to bych – upřímně řečeno – nic nestlal, když si do toho jdu lehnout, no ne?

Postele má úhledně ustlané, polštáře naklepané, pyžamo v komínku a cestuje do koupelny. Tam já trefím až po hltu kávy.

Při čištění zubů stihne umýt umyvadlo, které se blýská už od včera. Já se snažím při čištění zubů alespoň nezahnojit zrcadlo. Vždycky mi tam něco prskne nebo co...

Má žena stihne ještě přemýt vanu, která už před tím byla čistota sama. Onehdá jsem také zkoušel mýt vanu takhle brzy ráno. V poledne mi v ní ale už byla zima, tak jsem šel spát jinam. A to má uklízečí žena ještě vytře podlahu. Co na tom, že se z ní dalo jíst už před tím...

Pak jde, má nejdražší, na toaletu, kterou, asi z nudy, stíhá vydrhnout. Mezi rtěnkou a parfémem ještě upraví sošku na skřínce, protože ta darebnice opusťila své správné místo. Posunula ji přesně o 2,5 mm! Tajně jsem to změřil. Jak to poznala, že stojí ta africká nahá paní špatně?! Já bych si možná všiml nekalosti, kdyby tam ta soška nebyla vůbec... po týdnu... asi.

Ne tak má žena.

To jsem popsal jen malinkou část rána. Nevím, jestli se má žena při běžných činnostech nudí, každopádně stíhá neuvěřitelné věci. Je to můj úklidák. Nemůže za to. Má to po své mamince.

Modlím se, aby to samé nechytily děti... To bych nepřežil. Dokonce podezírám svou ženu, že v noci přemývá nádoby po myčce, protože myčka je stroj nedokonalý a jistě je nutné nádoby domýt. A při tom mluví s mou tchyní a vyprávějí si v nočním telefonátu o tom, jak si dnes pěkně pouklízely...

Proto vedu boj proti úklidu, aspoň takovou malou vzpouru.

Mám na stole papírky na poznámky. Každý den je schválně rozházím. No, rozházím... Promíchám barvy a trochu do nich drcnu, aby vypadaly pokáčeně. Každý den večer jsou zase perfektně seřazeny dle barev a srovnány v dokonalý hranol. Myslím, že má žena ani neví, že je denně rovná.

Ale můj nepořádný boj je marný. Jsem jen slaboučký soupeř, i když veliký, jak se říká, bordelář. Proti úklidákovi nemám adekvátních zbraní. Je rychlejší, předvídavá, nekompromisní.

Jen jednou mi svitla naděje jakéhosi škodolibého zadostiučinění. Dcera přišla ze školy a že máme napsat potvrzení, že nemáme vši. Viděl jsem v očích své pořádkumilovné ženy ponížení. V naší domácnosti, kde vládne mistryně světa v úklidu, a vši?! Potutelně mrkám na dceru, že potvrzení po prohlídce všech členů domácnosti dostane. Všech členů!

„Jen přes mou mrtvolu!“ souhlasí žena a jde se uklidnit drobným úklidem. Za hodinku na ní klečím a hledám malé, špinavé potvůrky...

Večer jsem napsal do notýsku: Vši nemáme. Miminu kontrolováno, nemá ještě vlasy, nemá ani vši. Dcera prohlédnuta, vešky nemá. Otec kontrolován, ale vlasů již nemaje, vši nemají se kde uchytit. Matka přes výrazný odpor kontrolována, vši nemá.

Vážený vzdělávací ústave, vši nemáme a ani mít nemůžeme. Je u nás tak čisto, že kdejaká havěť bere naši domácnost jako bílá místa na mapě. Ani moucha se neopováží proletět kolem, neboť by byla za víření prachu křídly utracena. S pozdravem světu mír a tak dál...

Dopisuji tento článek a bojím se, co na něj řekne žena.

Asi bude tichá domácnost. Mimochodem, nemohu najít myš.

Zřejmě mi ji někdo při psaní na notebooku uklidil...

Moje jízda vlakem aneb Děkoval bohu, že jízdu přežil

Ten výlet za prací do Ostravy se opravdu zpočátku jevil jako bezva nápad. Dostali jsme ještě se dvěma kolegy slušnou nabídku, a dokonce že nám zaplatí cestu vlakem tam i zpět. Ráno mne kolegové dotáhli téměř násilím na nádraží v Praze Holešovicích. Doslova mě pronesli skrz panoptikum zvláštních figurek sestávající z bezdomovců, feťáků, ranních opilců a lidí spěchajících do práce (tímto je neházím všechny do jednoho pytle, prosím!). Nemám totiž vlaky rád.

Z našeho městečka jezdily pořád se zpožděním, pokud vůbec dorazily až na naše nádraží. Vydržel jsem vlakem jezdit denně pět let. V zimě tam mrzlo, nebo se vlak stával pojízdnou saunou, nic mezi tím. V létě to byla pouze sauna. Navíc, podle mne, vozili v těch vagonech po nocích dobytek na jatka... Pak byla jednou výluka na trati a já už pohodlí v autě neopustil. Pravda, Jižní spojka v Praze umí pociťchat nervy, ale proti mně známému vlaku to je pořád pohoda.

Dostali jsme zpáteční jízdenku a byl jsem nastoupen do vlaku. Když jsem se probral z mrákot způsobených násilím mých kolegů páchaným na mé maličkosti, přišly mrákoty nové... Sedím v letadle! Neměli to srdce mě narvat do železné obludy pohybuující se na železných hadech! Jsou to kamarádi!

Nejsou. Za chvílku byl u nás člověk v bílých rukavicích a chtěl jízdenku. Kde to jsem?! Poprvé a naposledy jsem seděl v Pendolinu.

Cesta byla nádherná, klidná, čistá a velmi rychlá. Byl jsem nadšen. Úplně jsem změnil názor na České dráhy. Asi je budu milovat!

Ano, byl to omyl. Na cestě zpět jsme Pendolino nestihli, práce končila hodně pozdě, ale to nevadí, dráhy už nejsou to, co bývaly, bude to pohoda, pojedeme z Ostravy do Prahy mezinárodním rychlíkem.

Dodnes mám hořko v ústech při vyslovení jeho jména. Excelsior. Vlak, který jezdí z Košic do Chebu.

Na Hlavní nádraží v Ostravě nás museli dovézt autem, neboť dva z nás tří ulovili během pobytu brutální střevní virózu a pěší cesta noční Ostravou tak pro nás zůstala zapovězena. Vystoupili jsme kolem desáté večer z taxíku a sotva jsme si vzali věci, řidič bez pozdravu a bez vyčkání na zaplacení ujel.

Dva ubožáci (jedním zavirovaným jsem byl já) a jeden nosič se ploužíme ztichlým, ne zrovna liduprázdným ostravským nádražím. Holešovice byly proti ostravskému nádraží jen dětským hřištěm. Svě znavené kosti jsme složili v prázdné čekárně, kam smí jen lidé s platným jízdním dokladem. Sem verbež nehezká jistě nesmí, uklidňuji se a hledám toaletu.

Kolega rovněž. Nechali jsme třetího, zdravého a silného, v čekárně i s našimi věcmi a šli chytit další nemoci na zdejší toalety. Ty z hygienických důvodů popisovat nebudu, nebylo by to hezké a pro náš příběh to není až tak podstatné. Levituji nad mísou, když mi přijde sms: „Pomoc. Jsou tu.“

Jakmile jsme opustili čekárnu, náš zdravý zjistil, že není sám. V prázdné čekárně. Nejdřív viděl stíny, pak postavy. Rychle napsal smsku a schoval mobil do slipů. Shlukli se kolem něj, kápo stínů mu podává prázdnou pet láhev a povídá: „Máme žízeň, dojdi nám na záchod pro vodu.“ Netuším, co by se dělo dál. Vpadli jsme s bolavými břichy do čekárny na pomoc kolegovi. Stíny se rozplynuly.

Do odjezdu vlaku, kde bude bezpečno, protože mezinárodním rychlíkem nejedí jen tak někdo, zbývala hodina. Co teď? Všude kolem se pohybují živlové a my jsme silně oslabeni. Před nádražím jsme potkali hlídku policie. Nenápadně jsme se začali pohybovat v její blízkosti, neboť jsme měli strach. Vytvořili jsme tak zvláštní průvod: dvojice pomahač a chránič, dvě podivně se krotící individua, a jeden chudák ověšený spoustou zavazadel. V půl dvanácté jsme se dočkali. Excelsior stál v Ostravě v celé své kráse. Ještě že máme místenky, oddechl jsem si, protože budeme cestovat všichni společně a bude aspoň trochu zábava.

Nemýlil jsem se.

Našli jsme určený vagon i kupé v něm. Bylo zamčené a zatažené, vevnitř tma. Super! Počkáme na průvodčího, ten nám to otevře a konečně se trochu i vyspíme. Omyl. Průvodčího jsme celou cestu neviděli. Po chvíli kolega zaklepal na kupé a zevnitř se ozval šramot. Odemykání...

„Klucí, tam bude nějaká pěkná baba! Bála se, tak se zamkla!“ neztrácím optimismus získaný nedávno v Pendolinu. Pomalu se otevřely dveře kupé. Jsem

oslněn! Ale nikoli krásnou ženštinou, nýbrž zlatými zuby, co se na nás ne zrovna přátelsky rozsvítily: „Što ty chóčeš?“ zeptal se nás dělník z východu tónem, že mi běhal mráz po zádech. Ta s kosou jistě není daleko... Kolega málem omdlel. Ne ze strachu, ale ze zápachu. Stál jsem až třetí v řadě, tak se to ke mně dostalo až později. Vyřinul se totiž z kupé takový odér, že mi uvadla květina pro ženu.

„Máme sem místenky,“ snažil se vyjednávat dusící se kolega.

„Što?!?!“ pozval nás dál zřejmě ukrajinský profesor biologie, co k nám jede podávat cihly na stavbu a co teď zrovna našel nůž. S posledními zbytky vzduchu jsem profesora uklidnil: „Pardon, my si spletli kupé, vagon i dopravní prostředek,“ a vzal jsem do zaječích. V kupé bylo dalších pět podobných východoevropských pomocníků.

Všechna kupé kolem na tom byla podobně.

Asi ve třetím vagonu se nám podařilo najít jedno úplně prázdné. Klepu se strachy, že někdo přistoupí a bude milý a vonět jako ti lidé na našich místech, až jsem z toho usnul. Asi za půl hodiny se někdo zvenčí pokouší odemknout naše kupé. Poodhrnu záclonku...

Nebyl to průvodčí, ten podle mého opustil vlak již v Košicích. Byl to spoluobčan prahnoucí zřejmě po bezpracném výdělku. Cestou jich bylo víc, prahnuli přibližně jednou za půl hodinky. Dveře jsme společnými silami a službami v nespaní uhájili až do Prahy.

Asi v půl čtvrté ráno jsme vyskákali z rychlíku a došlo nám, že nás teď čeká cesta přes nádražní halu ven, před Hlavní nádraží v Praze.

Po zážitcích z Ostravy a z Excelsioru jdou na mne mdloby.

„Tohle nemůžeme přežít,“ ubezpečuji své kolegy a podařilo se mi je téměř přesvědčit, že raději pojedeme dál až do Chebu a až se rozední, pojedeme domů. Proběhli jsme halou plnou zajímavých, od pohledu hodných lidí, kteří nás naštěstí nestačili ochutnat. Do Sherwoodu, jak se říká přilehlému parku, jsme si pouze ve třech netroufli. Na to jsme málo ozbrojeni. Nahoře nad nádražní halou máváme jak zběsilí na taxíka.

Jeden zastavil... Konec utrpení, jede se domů!

„Ti říkám, tady zůstaneš sedět, šlapat na Hlavák tě nepustím, lásko!“ říká náš taxikář vedle sedícímu příteli. My tři vlakoví turisté se mačkáme vzadu i s věcmi a čekáme, co se tedy ještě stane. Celou cestu se modlím, abychom dojeli alespoň bez větších nehod.

„Ta tramvaj má nejspíš přednost,“ snažím se upozornit řidiče na naši přítomnost. Nevěnoval se totiž dle mého názoru plně jízdě. Byla plná francouzských polibků s jeho přítelem.

Jsem doma, je brzy ráno. Víím, že už nepojedu vlakem. Usínám a hlavou mi běží závěr povídky pánu Šimka a Grossmana Moje jízda tramvají: „ ... a šedovlasý stařík si klekl do příkopu a děkoval bohu, že jízdu přežil...“

Ženy neumějí couvat aneb Trubec řídí

Skoro denně vozím dítě do školy. Je to pár kilometrů ve vedlejší městě. U školy je malé parkovištětko asi pro deset aut a velmi úzká příjezdová cesta. Každé ráno a odpoledne se to tady změní v arénu, kde se bojuje o každý kousek místa. Spousta dětí, moc aut a kvanta rozespálých matek za jejich volantem.

S překvapením jsem zjistil, že ráno vozí děti do školy z devadesáti procent ženy, tedy aspoň v naší škole to tak je. Za ten rok, co se škola zbytečně snaží vzdělat naše děti, jsem tu viděl spoustu dopravních a řidičských libůstek...

Možná se nepozorný čtenář zeptá, proč mu to cpu teď, když se o škole ani nemluví, vždyť jsou prázdniny, ale zkuste napsat něco nelichotivého o ženách... Píšu to teď o prázdninách z bezpečnostních důvodů. Vyškrábaly by mi oči. Znáte to, chlapi, ne?

Je ráno, půl osmé a blížíme se ke škole. Vjíždím do uličky, kde se tři maminy najednou pokoušejí vycouvat ven na silnici. První couvá, druhá jede pomalu vpřed (zapomněla zabrzdít a zrovna se maluje) a třetí za nimi stojí a troubí.

„Co děláš, ty velbloudí hrbe?!“ povzbuzují je ve zmatku. Třetí na mne udělá gesto. Nevím, co znamená, a vědět to raději nechci. Po pár minutách dokázaly opustit uličku (jedna jízdou po chodníku, jedna promáčkla školní vrata).

Mé vzteklé ego vydrážděné zpožděním brblá neslušné poznámky, které dítě na zadním sedadle moc dobře chápe. Je taky žena, budoucí řidička, nedej bůh...

Jiné ráno. Dvě dámy najednou se snaží nacpat se do úzké uličky. Překvapivě to nejde. Častuji je nadávkami a troubením. „Takhle jezdí jen ženský! Jdi se to učit jinak, ty vemeno z kachny,“ radím jim, jak se do uličky vejít.

Nakonec to sice zvládnou, ale za jakou dobu, to snad není možné. Já na rozdíl od nich musím do práce, ne!?

Další ráno. Šest aut vedle sebe na parkovišti. Mezi nimi volné místo. Ta čůza přede mnou ne a ne se tam trefit. „Tak chod' pěšky, když to neumíš!“ galantně jí nabízím pomoc. Podívala se na mě, nechala auto stát a jala se vypouštět své dítě do školy. „Děláš si srandu, ty nádhro zmalovaná?!“ snažím se být milý. Dcera utekla do školy a já si tu ženskou podám. Jedu za ní městem a jen trochu do ní najíždím a troubím. Bojí se. Dobře ti tak, náno, příště na silnici nevlezeš! Ženský by neměly mít právo řídit auto...

Poslední den školy vezu jako obvykle své dítě do školy. A jako obvykle se tu dějí podivuhodné věci. Dnes o mnoho podivuhodnější než obvykle, jsou tu všechny matky za volantem najednou... Krása. Bavím se. Jako obvykle kolem půl osmé ráno...

Je devět. Děti opouštějí školu a hledají mezi parkujícími vozy své maminky. Nacházejí a všichni pokud možno najednou odjíždějí. A zase jsou tu strkanice, jízda po chodníku, neschopnost improvizace, řidičské neumětelství. Stojím zaparkovaný opodál a s radostí